

[Veistrup.]

Det vil sikkert i mange Tilfælde være vanskeligt, fordi den syge selv ikke er i Stand til at forstaa sin egen Sindstilstand.

I Henhold til Lovforslaget paahviler det Patientens nærmeste inden for Familie-kredsen, naar de skønner, at han er saa sindslidende, at Behandling er paakrævet, at tilkalde en Læge, og naar denne afgiver det Skøn, som yderligere skal godkendes af Amtslægen, at vedkommende bør indlægges, kan han indlægges paa et Hospital eller paa en af de autoriserede Helbredelsesanstalter.

Især den ærede sidste Taler beskæftigede sig med det Spørgsmaal, om man med fuld Tryghed kan lægge denne Afgørelse i Lægens Haand. Ja, jeg ved ikke, hvor den ellers skulde ligge, havde jeg nær sagt. Man har, synes jeg, ingen Grund til at tro, at den Undersøgelse, som er foretaget af Lægen, og som danner Grundlaget for Indlæggelsen, ikke skulde være foretaget med den største Samvittighedsfuldhed. Ingen kan jo mene, at Lægerne skulde have Interesse af at faa flere indlagt paa vore Sindsygehospitaler end højst nødvendigt — og dette gælder saavel Læger inden for som uden for Hospitalerne. Jeg kan derfor ikke forstaa den Modstand, der er rejst mod det foreliggende Lovforslags §§ 8 og 9. Medens man i al Almindelighed er enig om Lovforslaget, har man ikke villet gaa med til Bestemmelserne i disse to Paragraffer.

Naar den behandlende Læge og Hospitalets Overlæge efter kortere eller længere Tids Behandling af Patienten modsætter sig Kravet om Udskrivning med den Motivering, at han eller hun er farlig for sig selv eller andre, eller at Udsigten for Patientens Helbredelse i saa Tilfælde forringes, er det efter min Mening et meget stort Ansvar, man paatager sig ved at gaa imod. Efter min Opfattelse bør Lægens Erklæring nødvendigvis være bindende ogsaa over for Justitsministeren — og det vil jeg antage er Mening —, og jeg vil ikke vige tilbage for at tage Ansvaret for en saadan Bestemmelse. Jeg synes, Hospitalets Læger i dette Tilfælde maa være en afgørende Autoritet, og jeg kan ikke erkende det rimelige i at føre en Sag af denne Karakter frem til Domsafgørelse, efter at Justitsministeren paa Grundlag af de lægelige Erklæringer er gaaet imod Udskrivning. For det første maa det være i høj Grad deprimerende for Patienten og hans Omgivelser, naar disse Sager oprulles i Retten, og for det andet begriber jeg ikke, at nogen kan tro, at en ansvarlig Sindssygelæge vil beholde en Patient længere end absolut nød-

vendigt paa Hospitalet. Naar man ved, hvor mange der staar paa Ekspektancelisten, vil det være urimeligt at tro, at man tilbageholder Patienter, hvis Helbredstilstand gør det muligt at slippe dem ud.

Som jeg sagde til at begynde med, maa ærede Medlemmer erindre, at det ikke alene er den syge, det her drejer sig om. Naar Folk i Almindelighed er syge, vil man hellere end gerne have dem anbragt paa Sygehus. Men her er Tale om Mennesker med et sygt Sind, og saa vil man have, at der ligefrem skal Domsafgørelse til, for at de paagældende kan blive paa det Sygehus, hvor de i Virkeligheden hører hjemme. Jeg forstaa, som sagt, ikke Modstanden mod de to Paragraffer 8 og 9, thi jeg vilde anse det for en Ulykke, hvis disse Menneskers Forhold skulde oprulles for Domstolene.

Vi for vort Vedkommende er villige til at medvirke til Lovforslagets Gennemførelse, idet vi tror, at den Skikkelse, det her har faaet, er den rigtige. Jeg anbefaler det til hurtig Vedtagelse her i Tinget.

A. Johansen: Det er mig ikke ubekendt, at der mellem Jurister og Læger meget ofte er Strid om Kompetence, og det ærede 17de tingvalgte Medlem (C. J. F. Sven) var jo i høj Grad Repræsentant for den Aversion, der blandt Jurister næres over for Læger og Lægeerklæringer — et Standpunkt, som jeg for øvrigt ogsaa andetsteds har haft Lejlighed til at gøre mig bekendt med. Saa langt ud som det ærede 17de tingvalgte Medlem gik i Dag, idet han ligefrem opfordrede sin Kollega Juristen, Justitsministeren, til at rette Ryggen og forsvare sig over for Lægerne, synes jeg ikke, der er Anledning til at gaa. Naar jeg har bedt om Ordet, er det ikke for at forsvare Justitsministeren — det vilde jeg aldrig føle mig kaldet til, det tror jeg, han gør bedre selv —, men fordi jeg som Sygekassemand og ogsaa inden for Ulykkesforsikringen har meget med Læger at gøre. Jeg opfatter det ikke som en Trusel fra Lægernes Side, naar de siger, at deres Erklæringer maa blive anderledes, hvis de skal lægges offentlig frem. Det er ikke noget nyt Spørgsmaal, det har været debatteret i Forsikringskredse. Selv naar det drejer sig om normale Mennesker, maa Lægerne med fuld Fortrøstning kunne afgive Erklæringer uden bagefter over for deres Patienter at skulle staa til Regnskab derfor. Det er det, det kommer an paa, ikke den øjeblikkelige Behandling, men det, at Lægen kan vente fremdeles at være Læge for den paagældende syge, og hvis den syge — navnlig